

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

- (¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Informa i in./Komisja

(Sprawa T-769/19)

(2020/C 45/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Informa plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Maypond Ltd (Dublin, Irlandia), Tanahol Ltd (Dublin) i Colonygrove Ltd (Londyn) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE i/lub swobodny przepływ kapitału na podstawie art. 63 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżące podnoszą następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).